

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený „X“, státní příslušnost Ruská Federace,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6 - Dejvice,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2018, č. j. KRPU-189293-32/ČJ-
2018-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 26. 9. 2018, č. j. KRPU-189293-32/ČJ-2018-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 24. 8. 2018 v 16:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná vycházela výlučně ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, a to s ohledem na to, že došlo k neprodloužení jeho pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, o čemž žalobce nebyl informován, byť připustil, že se tak mohlo stát i jeho vlastní nedbalostí. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57.
3. Podle žalobce žalovaná svoji úvahu o možnosti uložení zvláštních opatření pojala nepřiměřeně restriktivně a nesprávně vyhodnotila skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, zejména to, že se žalobce neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí, před žalovanou se nijak neskrýval, domníval se, že mu svědčí pobytové oprávnění k pobytu na území České republiky, a neexistuje žádný jasný důvod se domnívat, že snad hodlá mařit výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho úmyslem bylo vždy pobývat na území České republiky legálně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, v němž jmenovaný soud prostý nelegální pobyt na území České republiky nepovažoval za natolik závažnou okolnost, aby nebylo možné využít zvláštní opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
4. Podobně nelze dle žalobce konstatovat, že by pouhý (a v jeho případě dokonce nevědomý) nelegální pobyt byl dostatečným důvodem k přijetí klíčového závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření. Žalobce rovněž zdůraznil, že v jeho případě nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoliv žalobce nedisponoval prostředky pro složení finanční záruky, jedná se o osobu, která na území České republiky dlouhodobě pobývala, vybudovala si zde síť známých a není třeba pochybovat o tom, že by své základní existenční potřeby včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vycestování do vlasti byla schopna zajistit např. prostřednictvím organizace IOM či sociálních charitních institucí. Minimálně uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců proto v žádném případě není vyloučené ani z hlediska jeho praktické realizovatelnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že se zvláštními opatřeními v napadeném rozhodnutí podrobně zabývala. Bylo prokázáno, shodně s výpovědí žalobce, že na území České republiky nemá žádnou osobu blízkou, kromě své dcery, se kterou není v žádném kontaktu. Soudem vyměřené výživné na dceru platí jen sporadicky, za což byl opakovaně trestně stíhán. Vlastní finanční prostředky na složení finanční záruky, jak sám žalobce uvedl, nemá a nikdo jiný za žalobce tuto záruku nesložil a ani žalobce nikoho takového neoznačil. Skutečnost, že žalobce uvádí svůj pobyt v České republice na adrese S., V. 77, sama o sobě nic nedokazuje, je to pouze místo jeho občasného pobytu, kdy, jak sám uvedl, pracuje nelegálně na různých místech, kde i přespává. Na uvedené adrese si žalobce nepřebíral poštovní zásilky, nebyl ani schopen si vyzvednout uložené písemnosti na poště a ani se nezajímal, o jaké písemnosti šlo. To vše vedlo žalovanou k závěru, že je tato adresa pouze fiktivní a slouží žalobci pouze pro účely získání pobytového oprávnění. Žalovaná dále poukázala na pobytovou historii žalobce, z níž vyplývá, že jeho úmyslem nebylo pobývat na území České republiky vždy legálně, naopak opakovaný nelegální pobyt a k tomu absolutní neochota v současné situaci alespoň získat nový cestovní doklad, utvrdila žalovanou v domněnce, že žalobce by se v průběhu řízení o správním vyhoštění mohl na území České republiky skrývat, mařit tím správní řízení a následnou realizaci správního vyhoštění. Obavu žalované o nespolupráci žalobce při správním řízení podpořila i výpověď žalobce, v níž uvedl, že chce v České republice zůstat již natrvalo.
6. Žalovaná dále uvedla, že v žalobě uvedená tvrzení o vytvoření sítě známých osob v České republice a o schopnosti žalobce zajistit si vše potřebné pro pobyt na území České republiky, včetně případného vycestování v rámci uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění, považuje za ničím nepodložená, mající za cíl pouze poukázat na zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění jako na nejtvrdší z možných řešení a neochotu žalované využít mírnějších prostředků. Tak tomu dle žalované není, neboť na pozadí dosavadního jednání žalobce, jeho pobytové historie, ochoty a snahy získat oprávnění k pobytu a zájmu o stav jeho žádosti o udělení pobytu v České republice, je zřejmé, že žalobci je jedno, na základě jakého oprávnění na území České republiky setrvává a zda vůbec nějaké získá, jeho jediným cílem je zde zůstat natrvalo. K tvrzené nevědomosti žalobce žalovaná podotkla, že tuto skutečnost nemůže nikterak zohlednit, neboť žalobci nepřísluší žádná z variant postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 24. 9. 2018 zadržen na Obvodním oddělení Policie České republiky v Roudnici nad Labem, kde bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky na základě neplatného cestovního pasu, víza a bez povolení k pobytu. Policejním orgánem bylo proto konstatováno, že se žalobce na území České republiky i schengenského prostoru zdržuje neoprávněně. Na základě této skutečnosti byl žalobce téhož dne v 16:00 hodin zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na služebnu Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem.
11. Zde žalobce při svém výslechu uvedl, že se domníval, že se na území České republiky zdržoval legálně, jelikož mu bylo do ruského cestovního pasu uděleno razítko o povolení přechodného pobytu v České republice dne 16. 10. 2013, a poté když žádal na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky v Ústí nad Labem, o prodloužení platnosti průkazu k pobytu, nebylo mu doručeno žádné rozhodnutí, přestože si došlou poštu řádně vyzvedává. Z území České republiky a schengenského prostoru nevystoupal, jelikož nepředpokládal, že mu byla žádost zamítnuta a neprodloužena doba pobytu. Žalobce dále uvedl, že cílem cesty je Česká republika, kde chce žít a pracovat. K místu svého pobytu a doručovací adrese uvedl, že ode dne svého vstupu na území České republiky se zdržoval pouze na jednom místě, ve „X“, u paní T., kde měl pronajatý pokoj. Kvůli práci se ale zdržoval i na jiných místech České republiky, jednalo se však o několik málo dnů, poté se vždy vracel do „X“. K otázce doručování písemností žalobce uvedl, že na uvedené adrese nemá označenou domovní schránku ani zvonek, oznámení o doručení písemností mají uloženy na této adrese v nějakém pokoji. Ke své finanční situaci uvedl, že nevlastní žádné peněžní prostředky a nikdo jiný za něj nemůže složit žádné finanční prostředky. Na území České republiky má dceru, se kterou se nestýká, výživné na ni platí nepravdělně, jelikož nemá stálou práci.
12. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v minulosti z území České republiky již dvakrát správně vyhoštěn a byl trestně stíhán za pro trestný čin zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
13. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

14. Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
15. Podle ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, dostupných na www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, dostupného na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
17. Předně soud konstatuje, že žalobce ve své výpovědi vyjádřil jasný úmysl setrvat na území České republiky, čímž naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
18. Pokud jde o využití zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, je v rámci řízení o správním vyhoštění nutné posoudit, zda lze předpokládat budoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spolupráci žalobce se správními orgány. Soud pro posouzení této otázky považuje za důležité zejména to, že si žalobce nepřebírá poštu na adrese svého trvalého pobytu a je mu lhostejné, zda na území České republiky pobývá oprávněně či nikoliv. Námitce žalobce, že se domníval, že na území České republiky pobývá legálně, když mu žádné rozhodnutí dosud nebylo doručeno, soud nemohl přisvědčit už jen z toho důvodu, že žalobci bylo již v letech 1999 a 2006 uloženo opakovaně správní vyhoštění, z čehož lze usoudit, že žalobce má s pobytem právem cizinců dostatečné zkušenosti. O laxnosti a nespolehlivosti žalobce svědčí i to, že na své adrese nemá řádně označenou poštovní schránku ani domovní zvonek se svým jménem. Žalobce navíc nebyl schopen ani přesně popsat, na jakém místě v domě si může doručené písemnosti vyzvednout, pokud by mu byly na jeho doručovací adrese zanechány. Uvedené skutečnosti jednoznačně svědčí o tom, že žalobce je pro účely správního řízení jen obtížně dosažitelný a neskytá tak záruky, že bude správním orgánům poskytovat potřebnou součinnost. Není přitom podstatné, zda tento stav žalobce vyvolává záměrně či je způsoben jen jeho vlastní nedbalostí, neboť v každém případě se jedná o osobu nedůvěryhodnou.

19. O přístupu žalobce k plnění povinností svědčí i jeho dluh na výživném pro svou nezletilou dceru, kdy jak sám přiznal, výživné nehradí pravidelně, což vyústilo až v zahájení trestního stíhání. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobce z důvodu absence platného cestovního pasu a víza nemá možnost získat na území České republiky legálním způsobem zaměstnání, ačkoliv tvrdil, že zde pracovat legálně chce. Vše uvedené jednoznačně svědčí o nerespektování právních předpisů České republiky a Evropské unie a celkové neúctě k tomuto právnímu řádu.
20. Nic také nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tento závěr podporuje i fakt, že žalobce nemá na území České republiky žádné blízké osoby, které by byly schopny uhradit finanční záruku dle § 123c zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobce, že by mohl získat prostředky pro vycestování do své vlasti, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, zvláště když žalobce ve své výpovědi uvedl, že částka 2 000 Kč za vystavení nového cestovního dokladu pro něj představuje velký finanční náklad. Naopak se lze důvodně domnívat, že by se žalobce po propuštění ze zajištění před správními orgány skrýval, aby předešel hrozbě správního vyhoštění. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
23. Výrokem ad. III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 75 A 24/2018-24. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1 písm. a) AT, a doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. listopadu 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.